

Đà Lạt Ơi Yêu Thương Trời Mù Sương Hay Khói

Thuốc ngủ này chắc yếu? Tôi thiếp được ba giờ...rồi trở mình thức dậy...quặn mình với câu thơ!

Trăng sao cuối tháng mờ. Đêm lặng tờ sương phủ. Thiên hạ chắc đang ngủ, tôi gì thức mình ta?

Không lẽ bật tiếng la? Thở dài thì bất tận! Chắc tại giường lấn cấn? Có thể mình không vui?

Mà hai chữ Ngậm Ngùi trong bài thơ...muốn có! Tôi mở tung cửa sổ...sương vào từng khối vuông!

Quả thật tôi đang buồn! Mà không phải buồn ngủ! Quả thật tôi có đủ...lâu rồi đời Tự Do!

Đồng bào tôi đang mơ và chắc đang tư lự...có thương người xa xứ, có tủi phận kiếp người?

Tôi nghĩ thật buồn cười, không khéo tôi Thầy Bói / (Thầy Bói thường hay nói) nói những điều vu vơ...lừa thừa như sao hiện?

Không có gì đột biến / như động đất, sóng thần...Chỉ có niềm ăn năn...cắn cỏ hoài...cũng vậy!

*

Mở lọ thuốc rồi dậy. Tôi ngủ tiếp hay sao? Ôi những giấc chiêm bao! Ôi những giấc chiêm bao, lệ tràn ra chần gối!

Trời cao. Cao thăm thẳm. Đất lặng. Đèn rưng rưng. Xa lô giống con sông, đêm hay ngày đều chảy...

Và...tôi, ai có thấy...vì sao cuối trời rơi?

Và...em, em ơi, đây, thơ tình, có phải?

Nếu em đừng con gái, anh có làm thơ không?

Nếu em đừng má hồng...thì hoa đào không nở?

Chế Lan Viên có hai câu thơ Hay, tôi xin chép lại đây:

"Khi ta ở đất là khu đất ở

Khi ta đi đất bỗng hóa tâm hồn!"

Đà Lạt ơi Yêu Thương? Trời mù sương mây khói?

Trần Vấn Lệ